

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **M. A.**

skazanej z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 lipca 2025 r.,

wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją

wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 21 listopada 2024 r., sygn. akt II AKa 189/24,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 10 maja 2024 r., sygn. akt III K 299/23,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W złożonej przez obrońcę skazanej M.A. kasacji, niezależnie od podniesionych zarzutów wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej opisanej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz rażącej obrazę prawa procesowego (art. 170 § 4 k.p.k.), zawarty został również wniosek o „wstrzymanie wykonalności wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10 maja 2024 roku o sygn. akt III K 299/23, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 listopada 2024 roku - do czasu rozpoznania kasacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanej nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, iż w myśl art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (*vide* art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś samo wniesienie kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże w orzecznictwie od dawna utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla osoby skazanej wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność, a w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla osoby skazanej poważne i nieodwracalne następstwa.

W świetle powyższych uwarunkowań, nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, które nastąpi po merytorycznym rozpoznaniu wniesionej na rzecz M.A. kasacji, na obecnym, wstępnym etapie postępowania, nie zachodzą wystarczające przesłanki do zastosowania instytucji uregulowanej w art. 532 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy nie stwierdził bowiem wystąpienia, w konkretnych realiach niniejszej sprawy, szczególnych, wyjątkowych okoliczności prowadzących do wniosku, że wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanej nieodwracalne, niekorzystne skutki. Zresztą to sam skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu z

formułowanymi w kasacji zarzutami, przedstawić dodatkową argumentację i wykazać właśnie szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tychże zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. W sprawie niniejszej wskazanym wymogom obrońca sprostował w sposób dostateczny, odwołując się jedynie do konstatacji, że „wydano wyrok z naruszeniem podstawowych praw oskarżonego jakimi są prawo do obrony oraz prawo do rzetelnego procesu”.

Ranga sformułowanych w skardze zarzutów jest niewątpliwie wysoka. Rzeczą jednak w tym, że podobnie jak i przy innych uchybieniach, tak i w odniesieniu do zarzutu podnoszącego wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., należy wskazać, że dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku, prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu) musiałoby być nieomal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienia SN: z 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; z 7 marca 2022 r., V KK 21/22; z 15 maja 2024 r., I KK 125/24; z 28 czerwca 2024 r., I KK 163/24). Taka sytuacja w tej sprawie nie zaistniała, a wskazywane przez skarżącego uchybienia wymagają przeprowadzenia szczegółowej i wnikliwej analizy zarzutów na rozprawie kasacyjnej. Rzeczą jasną takiej gruntownej oceny nie można dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania niniejszej kasacji, w sytuacji, gdy omawiana skarga nie podnosi tego rodzaju argumentów, które w sposób wręcz oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiałów sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości ich zasadność.

Dostrzec także należy, że w pisemnej odpowiedzi na tę kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania wyjątkowej instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Przedmiotowe, incydentalne postąpienie w żadnej mierze nie przesądza o trafności podniesionych w skardze zarzutów oraz kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy kasacyjnej M.A.

Mając powyższe względy na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

[WB]

[a.f.]